

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy
ve věci žalobce

517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupeného
advokátem se sídlem 517 21 Týniště nad Orlicí, proti žalovanému
městu Kostelec nad Orlicí, se sídlem městského úřadu Palackého náměstí č. p. 38, 517 41
Kostelec nad Orlicí, zastoupenému advokátem se sídlem
516 01 Rychnov nad Kněžnou, o zaplacení 446.290 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne
17. ledna 2017, č. j. 6C 268/2015-60, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se **m ě n í** tak, že žaloba se žádostí, aby byl žalovaný uznán povinným zaplatit žalobci 446.290 Kč s úroky z prodlení 8,05 % ročně do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení v částce 50.336 Kč k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 48.545 Kč k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Okresní soud jako soud prvního stupně (dále jen „soud prvního stupně“) shora označeným rozsudkem žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci 446.290 Kč s úroky z prodlení 8,05 % ročně jdoucími ode dne 1. 7. 2015 do zaplacení (výrok I). Ve spojitosti s výsledkem sporu zavázal žalovaného k náhradě nákladů ve prospěch žalobce v částce 75.248 Kč (výrok II).

Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobce působil ve funkci tajemníka Městského úřadu Kostelec nad Orlicí. Funkci starosty žalovaného města zastával ve dnech 10. 10. a 11. 10. 2014 proběhly volby do zastupitelstva obce (žalovaného města), z nichž vzešel jako nový starosta Žalovaný, jehož jménem jednal tehdejší starosta a žalobce uzavřeli dohodu v písemné formě o rozvázání pracovního poměru Dohoda nesla podpisy kontrahentů byly písemně ověřeny Titíž kontrahenti uzavřeli dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru, v níž se smluvní strany dohodly, že ... „ve výplatním termínu obdrží zaměstnanec (rozuměj žalobce) pracovní odměnu ve výši jeho hrubého platu, tedy celkem 446.290 Kč“; podpisy kontrahentů byly úředně ověřeny Bývalý starosta žalovaného města v dopise adresovaném starostovi sdělil, že originál dohody o skončení pracovního poměru žalobce, včetně příslušného dodatku, zanechal při odchodu z radnice v poslední zásuvce pracovního stolu; jednalo se o dohodu bez úředně ověřených podpisů. Dohodu včetně dodatku k ní s úředně ověřenými podpisy měl v té době dle sdělení k dispozici žalobce. Z novinového článku otištěného v deníku „Rychnovský deník“ vyšlo najevo, že bývalý starosta se měl na veřejném zasedání zastupitelstva žalovaného města, vyslovit, že ... „tajemník to (rozuměj dodatek k dohodě) nemusel vytahovat“, což vysvětlil tak, že považoval žalobce za brilantního tajemníka, proto mu odměnu udělil, avšak kdyby se žalobce s novým vedením města dohodl na pokračování ve funkci, nemusel přiznanou odměnu nárokovat. Totéž vyjádření je zachyceno i v zápisu z veřejného zasedání zastupitelstva Ve stejném duchu vypovídal bývalý starosta slyšen coby svědek při ústním jednání před soudem prvního stupně. Svědek dále vypověděl, že chtěl žalobce za jeho skvělou práci odměnit, aby neodešel s prázdnou. Pripustil, že přiznáním odměny chtěl žalobci rovněž uvolnit manévrovací prostor pro vyjednávání v setrvání ve funkci tajemníka.

Soud prvního stupně na základě takto zjištěného skutkového stavu věci uzavřel, že ... „Nelze souhlasit s tím, že se listiny o právním jednání podepsané starostou nedostaly do sféry žalovaného. Právě tím, že listiny podepsal tehdejší starosta, projevil vůli žalovaného a žalovaný měl písemně zachycená jednání ve své sféře. Pokud snad starosta žalovaného nepostupoval podle pravidel žalovaného, resp. (dle tvrzení žalovaného) postupoval v rozporu se zákonem o finanční kontrole, neprovedl předběžnou finanční kontrolu atd., nelze to klást k tíži žalobci jako oprávněnému z udělené odměny a nemění to nic na tom, že právní jednání učinila osoba k tomu oprávněná a tudíž platně. Ani formu rozhodnutí o odměně soud neshledává vadnou. Dohoda je dvoustranným právním jednáním a jako taková obsahuje

i zákonem požadované jednostranné jednání (na které navázala zákonem již nepožadovaná akceptace žalobce). A protože přiznání odměny je jednostranným právním jednáním zaměstnavatele, nemůže obstát ani námitka žalovaného o nedokončené kontraktaci“.

Soud prvního stupně ve své argumentaci pokračoval tak, že ... „zákon nijak neurčuje náležitosti rozhodnutí o odměně, dokonce nestanoví ani obligatorní písemnou formu takového rozhodnutí. Rozhodně nelze souhlasit s tím, že rozhodnutí o odměně je neplatné, neobsahuje-li odůvodnění, proč byla odměna udělena. Otázka odměňování tajemníka městského úřadu patří plně do kompetence obce a soudu nepřísluší přezkoumávat správnost, resp. důvodnost rozhodnutí o odměně; v opačném případě by soud nepřípustně zasahoval do ústavně garantovaného práva obce na samosprávu a hospodaření se svým majetkem (viz čl. 99, 101 odst. 3 a 4 Ústavy). Zde soud opětovně zdůrazňuje, že právní jednání učiněné starostou obce v rámci jeho pravomoci je právním jednáním obce samotné. I zde platí, že případná nevhodnost právního jednání starosty obce musí jít k jeho tíži, nikoliv na vrub žalobce“.

Soud prvního stupně nevyslyšel obranu žalovaného stran nemravnosti dodatku o pracovní odměně. Argumentoval, že ... „Bývalý starosta jednoznačně vypověděl, že primárním důvodem pro udělení odměny žalobci byly jeho vynikající pracovní výkony. Jak výše uvedeno, soudu nepřísluší správnost úvahy bývalého starosty přezkoumávat. To, že by žalobce nakonec nemusel svého nároku využít, například pokud by se ho (z jakéhokoliv důvodu) vzdal, nečiní rozhodnutí starosty o odměně neplatným“.

Proti rozsudku se odvolal žalovaný, přičemž brojil vůči výroku o věci samé a na něm závislém nákladovém výroku. Namítal, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Přednesl, že soud prvního stupně pustil ze zřetele provázanost právní úpravy neplatnosti právního jednání v soukromém právu, obsaženou v ustanoveních § 580 odst. 1 a § 588 o. z. a § 134 zák. práce. Žalovaný stejně jako v řízení před soudem prvního stupně nahlížel na dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru jako na absolutně neplatný právní úkon, jímž byl zcela popřen smysl a účel ustanovení § 134 zák. práce, a jímž byl současně narušen veřejný pořádek v oblasti nakládání s veřejnými prostředky. Zdůraznil, že dohoda o pracovní odměně vůbec neobsahuje specifikaci důvodu, pro který měl žalobce získat nárok na odměnu. Je možné naopak dovodit, že sjednaná pracovní odměna nemá sebemenší souvislost s výkonem funkce tajemníka. Stojí za povšimnutí, že rozhodnutím bývalého starosty byla žalobci přiznána odměna 20.000 Kč za konkrétní vykonanou práci. Žalovaný podtrhl, že zaměstnavatel může poskytnout zaměstnanci odměnu jen v taxativně vymezených případech (§ 134 zák. práce). Pakliže v předmětném dodatku nebyl žádný důvod uveden a vedle toho lze ze širších souvislostí dovodit, že odměna nebyla poskytnuta ve spojitosti s výkonem práce, jednalo se tu o očividné porušení kogentní právní normy. Bývalý starosta a žalobce jednali při uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru a dodatku k ní utajeně, o čemž mimo jiné svědčí skutečnost, že žalovaný se o dodatku dozvěděl až v okamžiku ukončení pracovního poměru žalobce, poskytnutá odměna nebyla zúčtována, prostředky na ni se nestaly součástí rozpočtu, nebyla ohledně nich provedena finanční kontrola. Koncepci

„tajných pojistek“ považoval žalovaný za koncepci neslučitelnou s dobrými mravy. Žalovaný žádal, aby napadený rozsudek byl změněn tak, že žaloba bude zcela zamítnuta.

Žalobce se s napadeným rozsudkem ztotožnil a navrhl jeho potvrzení. Přednesl, že pracovněprávní vztah je vztahem soukromoprávním, a tudíž dost dobře nelze posuzovat jeho namítaný rozpor s veřejným pořádkem. Pracovní poměr uzavřený s veřejnoprávní korporací na straně zaměstnavatele je totožný s pracovním poměrem uzavřeným s korporací práva soukromého či fyzickou osobou, což platí i o jeho skončení. Pracovní odměnu udělil žalobci ze zákona k tomu oprávněný starosta. Skutečnost, že dohoda o poskytnutí pracovní odměny byla uzavřena v souvislosti s dohodou o rozvázání pracovního poměru, sama o sobě nenavazuje neplatnost dohody o pracovní odměně. Na námitku žalovaného, že dohoda o pracovní odměně se nedostala do sféry vlivu nové reprezentace města, reagoval tak, že by podle této logiky bylo možno zrušit veškeré smlouvy, které za dobu existence žalovaného uzavřely předchozí reprezentace, aniž by se dostaly do sféry vlivu současného vedení města. Dodal, že pracovní odměnu obdržel zejména proto, že se zasadil o úspory majetkových prostředků v přibližné výši 20.000.000 Kč.

Krajský soud jako soud odvolací poté, co se ujistil, že odvolání podala oprávněná osoba a včas a že odvolání bylo přípustné a obsahovalo všechny zákonem předepsané náležitosti (§ 42 odst. 4, § 201, § 204 odst. 1, § 205 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal napadený rozsudek v mezích odvolání, zopakoval listinné důkazy provedené již před soudem prvního stupně (§ 213 odst. 1 a 2 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je zcela opodstatněné.

V řízení vyšlo najevo, že žalobce vykonával pro žalovaného funkci tajemníka městského úřadu. Krátce před konáním voleb do zastupitelstva obce uzavřeli tehdejší starosta žalovaného a žalobce dohodu o rozvázání pracovního poměru v písemné formě a dodatek k ní o poskytnutí pracovní odměny žalobci. Dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru obsahoval závazek žalovaného bez udání důvodu poskytnout žalobci pracovní odměnu ve výši jeho hrubého platu, tj. 446.290 Kč se splatností ve výplatním termínu. Nebylo prokázáno, že by nová politická garnitura měla k dispozici dohodu o rozvázání žalobcova pracovního poměru včetně dodatku o pracovní odměně před skončením pracovního poměru a že by se jinak o existenci dohody a dodatku k ní jinak dozvěděla. Bývalý starosta žalovaného města prohlásil na veřejném zasedání zastupitelstva města, že ... „přiznal jsem mu (rozuměj žalobci) odměnu, je to jakési odstupné, říkejte si tomu, jak chcete, protože do výše deseti platů dosáhli odejduvší všichni. To znamená, že všichni důchodci dostávali desítku, prostě to tak bylo. Já jsem držel jenom standard. Když pan starosta říká, že pan je pro něj brilantní politik, tak pro mě byl brilantní tajemník. Já jsem mu odměnu dal s tím, že ukončení má k tohoto roku. Kdyby se pak tajemník dohodl s vedením města na svém odchodu, řekl bych za normálních podmínek, ne nijakých nadstandardních, tak by zřejmě tuto dohodu ani nevytáhal. Kdyby se domluvil tak, jak jsem předpokládal, že se domluví, tak by k tomu vůbec nedošlo“. Bývalý starosta rozhodnutím přiznal žalobci odměnu 20.000 Kč za aktivní činnost v oblasti pečovatelské služby a organizace městského úřadu.

Podle § 103 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, starosta jmenuje a odvolává se souhlasem ředitele krajského úřadu tajemníka obecního úřadu v souladu se zvláštním zákonem a stanoví jeho plat podle zvláštních předpisů; bez souhlasu ředitele krajského úřadu je jmenování a odvolání tajemníka obecního úřadu neplatné.

Podle § 109 odst. 1 téhož zákona obecní úřad tvoří starosta, místostarosta (místostarostové), tajemník obecního úřadu, je-li tato funkce zřízena, a zaměstnanci obce zařazení do obecního úřadu. V čele obecního úřadu je starosta.

Podle § 110 odst. 2 téhož zákona tajemník obecního úřadu je odpovědný za plnění úkolů obecního úřadu v samostatné působnosti i přenesené působnosti starostovi.

Podle § 110 odst. 4 téhož zákona tajemník obecního úřadu

- a) zajišťuje výkon přenesené působnosti s výjimkou věcí, které jsou zákonem svěřeny radě obce nebo zvláštnímu orgánu obce,
- b) plní úkoly uložené mu zastupitelstvem obce, radu obce nebo starostou,
- c) stanoví podle zvláštních právních předpisů platy všem zaměstnancům obce zařazeným do obecního úřadu,
- d) plní úkoly statutárního orgánu zaměstnavatele podle zvláštních právních předpisů vůči zaměstnancům obce zařazeným do obecního úřadu,
- e) vydává spisový řád, skartační řád a pracovní řád obecního úřadu a další vnitřní směrnice obecního úřadu, nevydává-li je rada obce.

Podle § 2 zák. práce závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (1). Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě (2).

Podle § 4 zák. práce pracovněprávní vztahy se řídí tímto zákonem; nelze-li použít tento zákon, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů.

Podle § 109 zák. práce plat je peněžitě plnění poskytované za práci zaměstnanci zaměstnavatelem, kterým je stát, územní samosprávný celek, státní fond, příspěvková organizace, jejíž náklady na platy a odměny za pracovní pohotovost jsou plně zabezpečovány z příspěvku na provoz poskytovaného z rozpočtu zřizovatele nebo z úhrad podle zvláštních právních předpisů, nebo školská právnická osoba zřízená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí podle školského zákona, s výjimkou peněžitě plnění poskytovaného občanům cizích států s místem výkonu práce

mimo území České republiky (3). Mzda a plat se poskytují podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků (4).

Podle § 134 zák. práce za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci odměnu.

Podle § 1 odst. 2 zákona č.89/2012 Sb., občanského zákoníku („o. z.“) nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.

Podle § 552 o. z. o právní jednání nejde, nebyla-li zjevně projevena vážná vůle.

Podle § 554 o. z. k zdánlivému právnímu jednání se nepřihlíží.

Podle § 555 o. z. právní jednání se posuzuje podle obsahu (1). Má-li být určitým právním jednáním zastřeno jiné právní jednání, posoudí se podle jeho pravé povahy (2).

Podle § 580 odst. 1 o. z. neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.

Odměna představuje nenárokovou složku platu určenou zejména k motivaci zaměstnanců. Na rozdíl od ostatních složek platu nestanoví zák. práce pro výši odměny žádná omezení. Při rozhodování o četnosti a výši poskytovaných odměn je zaměstnavatel fakticky limitován pouze množstvím finančních prostředků určených na platy, které má k dispozici, a tím, že je přednostně povinen finančně pokrýt nárokové složky platů. Odměnu může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci za splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu. Posouzení mimořádnosti či významnosti pracovního úkolu náleží plně do pravomoci zaměstnavatele. Mimořádnost se obvykle posuzuje ve vztahu k rozsahu běžně plněných úkolů, může však být spatřována i ve flexibilním přístupu zaměstnance k jednotlivým pracovním úkolům, které je potřeba splnit ihned nebo v krátkém termínu. Pouze na rozhodnutí zaměstnavatele také záleží, který z úkolů, jež v rámci své činnosti zajišťuje, bude považovat za zvlášť významný. Ačkoliv je rozhodnutí o poskytnutí odměny zákonnou úpravou svěřeno do pravomoci zaměstnavatele, důvody umožňující poskytnutí odměny jsou pro zaměstnavatele závazné a on je nemůže vlastním rozhodnutím měnit nebo rozšiřovat. V rozporu s platnou úpravou by bylo poskytování odměn z důvodů, které nesouvisí s výkonem práce, popř. využití této složky platu k ocenění běžných pracovních úkolů zaměstnance, konaných za obvyklých podmínek (www.beck-online.cz).

Dovolací soud v druhově obdobné věci judikoval, že odměna za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, která je nenárokovou (fakultativní) složkou platu zaměstnance zaměstnavatele uvedeného v ustanovení § 109 odst. 3 zák. práce,

se v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání stává složkou platu nárokovou (obligatorní).

Rozhodnutí zaměstnavatele o přiznání odměny zaměstnanci podle § 134 zák. práce je právním úkonem, který je projevem vůle směřujícím ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (§ 18 zák. práce v tehdy platném znění, § 34 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „obč. zák.“). Právní úkon, který nebyl učiněn svobodně, vážně, určitě nebo srozumitelně, je neplatný (§ 18 zák. práce, § 37 odst. 1 obč. zák.). O nedostatek vážnosti vůle jde tam, kde účastník učinil právní úkon v žertu nebo „naoko“ nebo za jiných podobných okolností, z nichž bylo zřejmé, že ve skutečnosti nechtěl způsobit právní následky, které jsou podle právních předpisů s konkrétním projevem vůle spojeny. Má-li být právním úkonem učiněným „naoko“ (simulovaným právním úkonem) zastřen jiný právní úkon (disimulovaný právní úkon), je předstíraný (simulovaný právní úkon) neplatný (§ 18 zák. práce, § 41a odst. 2 obč. zák.). Splňuje-li však tento právní úkon současně náležitosti disimulovaného právního úkonu, je platný, avšak za podmínky, že svým obsahem nebo účelem neodporuje zákonu ani ho neobchází a že se ani nepřičí dobrým mravům (§ 18 zák. práce, § 39 obč. zák.).

Předstírá-li zaměstnavatel uvedený v ustanovení § 109 odst. 3 zák. práce v rozhodnutí o přiznání odměny zaměstnanci podle § 134 zák. práce, že mu tuto odměnu přiznává za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, aby tak zastřel skutečný důvod udělení odměny, se kterým pracovněprávní předpisy možnost přiznání odměny zaměstnanci uvedeného zaměstnavatele nespojují, je takové rozhodnutí o přiznání odměny neplatné, a právo zaměstnance na odměnu proto nemůže založit (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2016 sp. zn. 21Cdo 4481/2014, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod poř. č. 27/2017, str. 339, sv. 2).

Nastíněný judikát je s ohledem na princip subsidiarity zcela jistě použitelný i za účinnosti o. z. s tou korekcí, že simulovaný právní úkon je jako zdánlivé právní jednání postížen tou sankcí, že se k němu nepřihlíží

Vztah bývalého starosty žalovaného města a žalobce v rozhodné době, tj. v době uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru a dodatku k ní, je třeba ve světle ustanovení § 2 odst. 1 zák. práce kvalifikovat jako vztah nadřízeného a podřízeného. Starosta byl ten, kdo tajemníka (se souhlasem ředitele krajského úřadu) jmenoval, tajemník byl odpovědný za plnění úkolů obecního úřadu v samostatné a přenesené působnosti starostovi (§ 103 odst. 3, § 110 odst. 2 zákona o obecním zřízení). Starosta mohl a měl zadávat tajemníkovi (žalobci) pracovní úkoly, kontrolovat jejich plnění a za podmínek předjímaných v ustanovení § 134 zák. práce mu příslušelo oprávnění svým rozhodnutím přiznat tajemníkovi (žalobci) odměnu.

Dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru, pojednávají o odměně žalobci ve výši hrubého platu, tj. 446.290 Kč, však s principem nadřízenosti a podřízenosti starosty a tajemníka nekorespondoval. Jde o to, že o poskytnutí odměny nerozhodl starosta jednostranným rozhodnutím. Odměna byla sjednána dvoustranným

právním úkonem – dohodou, jako by si kontrahenti v pracovněprávním vztahu byli postaveni na roveň, jako by žalobce mohl zásadním způsobem o udělení odměny a její výši spolurozhodovat bez ohledu na to, zda a nakolik splnil mimořádný nebo zvlášť významný pracovní úkol (viz § 134 zák. práce). Popsaný způsob „přiznání“ odměny citelně oslabuje v pracovněprávním vztahu právní postavení a kompetence nadřízeného starosty vůči podřízenému tajemníkovi. Kromě toho zvýhodňuje dotčeného tajemníka vůči těm zaměstnancům obecního úřadu, kteří bez ohledu na to, zda v intencích ustanovení § 134 zák. práce úspěšně splnili mimořádné nebo zvlášť významné pracovní úkoly, si nemohli stejně jako tajemník vyjednat „přiznání“ odměny dohodou se starostou.

Žalovanému lze přisvědčit, že dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru, pojednávající o poskytnutí odměny žalobci, postrádá v rozporu s ustanovením § 134 zák. práce byť i nejzákladnější konkretizaci důvodu, pro který byla odměna udělena. Nelze nevidět, že bývalý starosta žalovaného ve stejném období, svým rozhodnutím přiznal žalobci odměnu 20.000 Kč za aktivní činnost v oblasti pečovatelské služby a organizace městského úřadu. Odměna zde byla přiznána jednak rozhodnutím, a jednak byla, byť lapidárně, zdůvodněna. Posledně uvedené rozhodnutí ostře kontrastuje s dodatkem k dohodě o rozvázání pracovního poměru, která se týkala odměny žalobci, která nebyla zdůvodněna a byla přibližně dvaadvacetkrát vyšší.

Odvolací soud vztáhl na souzenou věc judikát dovolacího soudu vtělený do rozsudku ze dne 23. 2. 2016 sp. zn. 21Cdo 4481/2014 (vis shora). Dovodil, že zaměstnavatel – žalované město, jehož jménem tehdy jednal bývalý starosta spolu s žalobcem předstírali pravý důvod poskytnutí odměny. Sám bývalý starosta totiž veřejně přiznal, že přiznaná odměna suplovala jakési odstupné a že vedle toho zamýšlel upevnit pozici žalobce při jednání s novým vedením města o případném pokračování ve funkci tajemníka. Bývalý starosta připustil, že kdyby se žalobce s novým vedením města v tomto směru dohodl, neuvažoval ani o tom, že by se žalobce zaplacení odměny domáhal. Jinak řečeno, bývalý starosta (spolu se žalobcem) v dodatku k dohodě o rozvázání pracovního poměru zastíral pravý důvod přiznání odměny žalobci. Lze proto shrnout, že dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru pojednávající o odměně, je neplatný a jako takový nemůže založit právo žalobce na odměnu.

Odvolací soud se zřetelem na shora uvedené závěry napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zcela zamítl (§ 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.).

Odvolací soud s ohledem na naznačenou změnu napadeného rozsudku znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že žalovaný se žalobě úspěšně ubránil, vznikl mu nárok na náhradu všech účelně vynaložených nákladů (§ 137, § 142 odst. 1, § 151 odst. 1 o. s. ř.). Jednalo se o odměnu advokáta za poskytnutí placené právní služby za čtyři úkony v sazbě 10.100 Kč, převzetí a příprava zastoupení, odůvodnění odporu, účast při jednáních 15. 11. 2016 a 17. 1. 2017, čtyři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč a o náhradu za daň z přidané hodnoty 8.736 Kč, tj. úhrnem o 50.336 Kč (§ 1 odst. 2, § 2 odst. 1, § 6 odst. 1, § 7 bod 6, § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/, § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu).

Jelikož žalovaný se se svým odvoláním úspěšně prosadil, náležel mu i nárok na náhradu všech nákladů této fáze řízení. Zde šlo o odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 10.100 Kč (sepis odvolání, účast na jednání před odvolacím soudem 12. 10. 2017, dvě paušální náhrady jeho hotových výdajů po 300 Kč, náhradu za promeškaný čas 400 Kč, náhradu cestovních výdajů při použití osobního motorového vozidla na trase Rychnov nad Kněžnou – Hradec Králové a zpět ve výši 482 Kč, náhradu za daň z přidané hodnoty 4.553 Kč a o zaplacený soudní poplatek 22.310 Kč, tj. celkem o 48.545 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustné odvolání.

Dovolání je přípustné tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí či exekuční návrh.

V Hradci Králové dne 19. října 2017

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: